

behandling. Der er nu imidlertid den Omstændighed ved dette Forslag, at alle disse Indvendinger derimod, om Brud paa Aftaler, eller om, at Thinget vil løbe fra sit Standpunkt, ikke kunne anvendes i mindste Maade paa det af mig stillede Forslag, thi det ender paa samme Maade, med samme Sum, som blev vedtaget ved 2den Behandling, nemlig med 35,300 Kroner; deri gjør jeg ingen Forandring. Det er væsentlig kun en Redaktionsændring, det deler nemlig de 35,300 Kroner i de Summer, som det kommer til at bestaa af, nemlig: Den i Lønningensloven fastsatte Sum til Medhjælp, 19,000 Kroner; det var fra 1871, derefter et kort derpaa følgende Tillæg i Anledning af det islandiske Departement paa 3800 Kroner; dertil er saa i de senere Aar yderligere tilkommet ved tvende Veiligheder 2000 Kroner, og det giver altsaa i Alt 24,800 Kroner. Vi vare komne til 23,800, før Revisionismens Tid begyndte. I denne Tid er der sket en Afstemning paa 1000 Kroner til, saa vi nu staa ved 24,800 Kroner. Nu forekommer det mig, at det er rigtigt for dem, der ikke saaledes ere inde i Finantsvæsenet som den ærede Ordfører og Finantsudvalgets Medlemmer, at man her, som det er Tilfældet paa forskellige andre Steder af Budgettet, hvor det samme Steder er endog saa i ganske jærlig Grad specificeret, paa selve Kontoen ser Oprindelsen til det store Beløb, og derfor har jeg tilladt mig at sige til: „Midlertidig Forøgelse for 1889—90 10,500 Kroner“ for at det kan være det høie Thing nærværende, at der paa denne Konto alene — det er kun en enkelt lille Post, blot et enkelt lille Eksempel — bliver givet en Forhøielse af den tidligere fastsatte Sum med de gjentagne tidligere Forhøielser af ca. 40 pCt. paa en Gang. Det forekommer mig, at det vil være nyttigt for dem, der senere skulle overveie Lønningenslovene og Organisationen for Ministeriets Embedsmænd, at de se, hvorledes det er kommet, og hvorledes man har bundet sig. Det er altsaa en redaktionel Betydning, det har. Det er det første Hensyn, hvorfor jeg har stillet mit Forslag, at Finantslovsforlaget saaledes fremstiller sig klarere paa dette ene Punkt. Jeg skal ikke trække mange Punkter frem, men saadant et lille Punkt er jo ganske oplysende. Dernæst skal jeg indrømme, at der

er et andet Hensyn, og det er det, at jeg ikke ønsker Rigsdagen bundet til denne Sum, og derfor har jeg foreslaet, at det skulde være en midlertidig Forøgelse for 1889—90. Jeg mener ganske vist ikke, at man gjennem Finantsloven let kommer til at nedsette dette Beløb, men hvor der saaledes staa, at det er midlertidigt, og naar det Aar for Aar gives midlertidigt, kan man, naar Forholdene blive roligere, dog foretage nogen Indskrænkning deri, og friere staa man naar dette Spørgsmaal, som utvivlsomt, da det har et saadant Omfang for et enkelt Punkt, burde være henvist til en Lønningensrevision, kommer til at foreligge ved Lønningenslovens Revision. Jeg er ikke i Tvivl om, at den ærede Minister har oplyst, at man ogsaa ordinært har et saa betydeligt forøget Arbejde i Justitsministeriet, at det vøgende Krav paa denne Konto er begrundet. Om man ophæver Volontærinstitutionen eller ikke har ikke Meget at sige, thi det beviser ingenlunde, at man sammendrager Arbejdet mere om bestemte Personer, der kunne bruges, og forlanger saa meget mere Arbejde af dem. I og for sig ser jeg ikke, at der foregaar Andet, end at de, der hidtil ikke have faaet nogen bestemt Løn, nu faae Noget; det er rimeligt; men det er endnu ikke det, man vil, i al Fald ikke det, jeg vilde ønske med Hensyn til Lønningensloven. Jeg vilde ønske anstændige Lønninger for et forvarligt Personale. Det er altsaa de to Hensyn, først at det kommer til at staa paa Finantsloven i de saa Vinier paa dette Punkt, ligesom det paa de første Poster hidtil har staaet, og paa mange andre Poster paa Finantsloven endnu staa, at saadan er Oprindelsen til den store Sum, saa at det viser sig ved selve Synet paa Finantsloven, for det andet, at vi ved at sætte: „Midlertidig for 1889—90“ dog med Hensyn til det store Tillæg fremtidig staa friere i Overveielser. Selv om jeg maa sige, at der i Reglen ikke kan ventes nogen væsentlig Nedgang paa Finantsloven, vil jeg dog mene, at dersom vi engang komme ind i roligere Tilstande, bort fra de provisoriske Forhold, vil Justitsministeriet blive sparet for en hel Del Arbejde. Naar man naturligvis maa erkende, at Gendarmvæsenet, de ekstraordinære Politiforanstaltninger og alt dette har maattet volde Ministeriet meget Bøvær, og at alle disse unyttige Foran-